

Březovické zprávičky

ROČNÍK XXII

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2019

CENA 3,- Kč

Citát na září

„Někdo má to štěstí, že má schopnost být přítelem.“

Jan Werich

Citát na říjen

„Lidské štěstí, to je taková šňůrka, na kterou navlékáme malé korálky, taková malá štěstí - čím jsou drobnější a čím je jich víc, tím je to jejich štěstí větší.“

Jan Werich

Úvodní slovo

Vážení spoluobčané,

Jen připomínám že, Podzimní výstava se v letošním roce bude konat v **sobotu 21. a neděli 22. září**. Zároveň žádám všechny pěstitele o zapůjčení jejich výpěstků na výstavu.

Dále upozorňuji všechny majitele psů, že k 1. lednu 2020 musí být každý pes označen mikročipem, pokud jím označen nebude tak nebude platné jeho povinné očkování proti vzteklině. Je to na základě novely veterinárního zákona, která byla schválena v roce 2017. Výjimku budou mít pouze starší psi v případě, že jsou označeni jasně čitelným tetováním, které bylo provedeno před 3. červencem 2011. Označení psů mikročipem provádějí soukromí veterinární lékaři, kteří jsou oprávněni vykonávat veterinární léčebnou a preventivní činnost, (jsou registrovaní u Komory veterinárních lékařů ČR). U označeného zvířete lze podle čipu také snadněji prokázat, kdo je jeho majitelem, což je přínosné v případech krádeží psů, ale i tehdy, když zvíře způsobí škodu a je potřeba identifikovat zodpovědnou osobu. Rádně označené a evidované zvíře má navíc při zatlouání větší naději, že je někdo vrátí původnímu majiteli. V příštím čísle Březovických zpráviček přineseme podrobnější informace.

Václav Ginzl starosta obce Březovice

Činnost SDH v létě

Ani přes prázdniny se naši „dobráci“ nezastavili a nelenořili. Naštěstí se letošní horké léto obešlo bez výjezdů k požárům. Krom častých tréninků se zúčastnili i několika soutěžích tu s lepším nebo horším časem. V Židněvsi 18. května při pořádání oslav 140. výročí tamního sboru zaběhli s časem 30,67, jak si vedli při Memoriálu Jaroslava Husičky, o tom jsme informovali v minulých zprávičkách. Na Skalisku, kde se 15. června pořádaly závody u příležitosti 150 let župy doběhli naši hasiči pro čtvrté místo. Následující den se vypravili do Chotětova, kde závodili v požárním útoku Chotětovského poháru a obsadili 6 místo. 26. června se konala v Bakově nad Jizerou noční soutěž, při které naši obsadili pěkné 5 místo. V sobotu 10. srpna naši závodníci vyrazili do obce Bukovice v okrese Náchod, kde se konala soutěž „Bukovický zadek“. V této soutěži dosáhli času 9,85. Další soutěží byl v sobotu 24 srpna memoriál Josefa Dvořáka v Bakově nad Jizerou, kde naše SDH obsadilo 14 místo. Do konce sezony jistě ještě nějakou tu soutěž kluci absolvují i když chodit trénovat nebo jezdit po soutěžích to při zaměstnání nebo studiu není nic lehkého. Ale kluky to evidentně baví za což jim patří dík. Poděkovat musíme i obci Březovice za velkou podporu a péči o materiální vybavení.

Zdeněk Volák

Vísecký festiválek za organizátory

Devátý ročník Víseckého festiválku je za námi a já bych touto formou rád poděkoval za skvělou atmosféru, kterou jste přišli vytvořit a pokud mám mluvit za sebe, tak atmosférou to byl jeden z nejlepších festiválků. Samozřejmě velké díky patří finančním sponzorům, mezi které patří obec Březovice a Středočeský kraj, bez kterých by to bylo těžké. To úplně největší poděkování však patří všem, kteří pomáhají a dřou bez nároku na honorář jen proto, aby se mohl uskutečnit další ročník této akce. I sebemenší pomoc je ceněna a za vše tedy ještě jednou **DÍKY!**

V příštím roce se festiválek ponese v duchu dvojíhých oslav, jelikož se bude konat již desátý ročník Víseckého festiválku a zároveň to bude 620 let od založení naší malé Visky. Desátý ročník bychom tedy rádi ozvláštnili a proto již nyní hledáme účinkující a sponzory. Pokud znáte někoho, kdo by se rád podílel na programu či sponzoringu Víseckého festiválku, tak budu velice rád za předání kontaktu. Přesné datum prozatím není známé, ale jakmile jej budeme znát, tak ho tajit určitě nebudeme! Nejaktuálnější informace vždy najdete na našich facebookových stránkách @viseckyfestivalek. Případné kontakty či nápady můžete zasílat na můj email: jurickamarek@seznam.cz. Zachovejte nám přízeň a již nyní se těším na podobnou nebo ještě lepší atmosféru jako v letošním roce. S přáním slunečného podzimu za organizátory Víseckého festiválku Marek Jurička.

Vísecký festiválek po druhé

Letos se poprvé Vísecký festiválek konal již třetího srpna. I přes nezvyklé datum a drobátko rozmarné počasí dorazilo na Víseckou náves hojně návštěvníků. Celým Víseckým festiválkem provázel jako vždy pan Marek Jurička. Taneční skupina Tornádo sklídila potlesk za všechna svá vystoupení a ten největší za velmi oblíbený kan-kán. Ve dvoře u Adamů se činoherci střídali s herci dřevěnými a dospělí diváci se tak mohli například dozvědět, jak to doopravdy bylo s Maryšou, Vávrou a kafem od žida. Velmi zábavné představení i když herci i diváci trochu zmokli, ale to nezabránilo zasluženému potlesku. Děti si užily loutkového představení s hrou Vodníčku vrať se. Loutky pak na divadelní scéně vystřídal divadlo Sova s hrou O Orfeovi a Euridiké. A od 19:45 se na divadelní scéně odehrála adaptace France Kafky - Před zákonem. Divadelní představení zakončila recitace básní od Reinka a vísecká animace. O sluch návštěvníků se staraly skupiny: Apettyt, Miniband SK Josefa Sojovského, Žebřík do kurníku a K Band. Pro děti byly připraveny atrakce jako skákací hrady, malování na obličeje, lukostřelba a výroba veselých pamětních fotografií, nutno podotknout, že poslední zmíněné atrakce byly využity i dospělými. Celý program byl zakončen pouštěním vodních lampionů. Co dodat těšíme se na příští rok a ve Vísce opět na shledanou.

Zdeněk Volák

Stolní tenis

Začátkem října začíná nová stolnětenisová sezóna. Po loňském úspěšném roce zveme všechny příznivce sportu – přijďte a povzbudte naše týmy A, B, C v jejich úsilí o co nejlepší výsledky. Je opravdu na co se koukat.

Sportu zdar Václav Ginzl předseda TJ Březovice

Hasičské rozloučení s létem

V poslední srpnový den se na místním hřišti konalo Hasičské rozloučení s létem. Pořádalo jej místní SDH ve spolupráci s obcí. Než se děti pustili do soutěží, byla jim předvedena pracovníky Červeného kříže ukázka oživovacích pokusů a správného dýchání z úst do úst na umělé figuríně. Děti si to mohli následně sami vyzkoušet. Dále si děti prohlédli hasičskou techniku, kterou zapůjčili hasiči

z Bělé pod Bezdězem a Března. Hasiči nakonec děti ochladili pomocí stříkačky, což byl pro většinu dětí velký zážitek. Pro děti bylo připraveno deset

míst s různými soutěžními úkoly jako je skákání v pytích, skok přes švihadlo, jízda zručnosti na koloběžkách, prolézání pavučinou, hod na plechovky, střelba ze vzduchové pistole, slalom se lžící a míčkem a lukostřelba. Dále si zde místní myslivci připravili pro děti rozpoznávání stromů, zvířat a zatloukání hřebíků na čas. U dalšího stanoviště si děti mohly vyzkoušet stříkání z hasičské hadice do terče. Děti dorazilo skoro šedesát, z toho čtrnáct jich bylo z dětského domova v Krnsku. SDH Březovice tímto děkuje všem sponzorům a všem kteří přišli pomohli a zpříjemnili tak dětem poslední dny prázdnin.

Zdeněk Volák

Josef Ginzl

Letos 11. dubna uplynulo 100 let od doby kdy se v Březovicích narodil kapelník a hudební skladatel Josef Ginzl který zemřel 29. září. 2000 v Mariánských lázních. Příští rok nás tedy čeká další výročí, a to 20 let od jeho úmrtí. Využívám tedy této příležitosti a dovoluji si připomenout život tohoto nadaného člověka v krátkém článku za pomoci vzpomínkové knížky *Písničkář* která vyšla v roce 1997.

Narodil se v Březovicích v čp. 32. V devíti letech se začal učit na housle u pana učitele Víška. Později přidal k houslím varhany, klavír a malý buben. Jako čtrnáctiletý pak hrával každou neděli velmi pěkně na varhany v kostele sv. Václava v Bezdědicích. Po složení kapelnických zkoušek se stává v osmnácti letech nejmladším kapelníkem v celém okolí. Na Skalsku, kam se přestěhoval, zakládá vlastní kapelu a vyučuje žáky v soukromé škole na hudební nástroje. Zpočátku sestavil dětskou dechovou kapelu, postupně však vedl soubory tří, - dětský, dorostenecký a velký orchestr. Ve dvaceti letech již skládá své první melodie k písním v a píše hudbu ke zpěvohře "Žebrácká nevěsta", která se s úspěchem hrála v ochotnickém spolku. Po válce se odstěhoval do Šluknova, kde dostal byt a v měl za úkol starat se o hudební umění na Šluknovsku. Zakládá orchestry, nacvičuje zde operety, skládá písně. Některé jeho melodie byly zařazeny i do vysílání v rozhlase. Po pěti letech odchází do Doks, pracuje v Deltě, později přechází do bělských papíren. V Doksech dál působí jako kapelník a vyučuje hudbě, pokračuje ale i v komponování. V roce 1960 se oženil a odstěhoval do Štětí. I tady zakládá závodní dechový orchestr. Po pěti letech se pak s manželkou stěhuje do vlastního domu v Plzni. Ve zdejším rozhlase bylo natočeno na 70 jeho skladeb. Jeho skladby měly úspěch i za hranicemi nejvíce v Německu. Svůj život zasvěcený hudbě dožil v Mariánských lázních. Hudba byla pro něj vším a jeho písničky se stále hrají. Je autorem 130 hudebních skladeb natočených u nás, v podniku Supraphon a v rozhlase. Bohužel dnes už jeho písničky moc neuslyšíte.

Tady je jedna ze vzpomínek pana Josefa Ginzla:

Můj otec Václav Ginzl, zemědělec z Březovic, byl známá kulturní osoba v celém okolí. Mezi jeho činnosti patřilo i to, že učil po vesnicích tancovat, jak tance, tak i českou, moravskou i slezskou besedu. Udržoval hlavně tance staročeské jako čtverylku, šotiš, mazurku apod., které dnes uvidíte snad jen při představení folklorního souboru. Pamatuji si, jak jsem ještě jako školák jel s otcem na kole do Březinky. Večer, po práci v hospodářství. Tam už na nás v hospodě čekalo mnoho lidí. Nejen tanečníci, ale i zvědavé místní babky. Tanečníci nastoupili do kolon

a tancovala se česká beseda. Otec hrál první housle, já druhé. Mezitím otec přerušoval a opravoval tančící. Muselo se dbát na pohyb. Někdy byl rytmus pomalejší, někde vláčnější, a jinde rychlejší. Po přestávce přišla na řadu moravská beseda a na příštím setkání slezská. Tu jsem hrál nejraději, neboť v ní je pohyb a má krásnou melodii doprovodu. Ale kdopak by ji dnes uměl zazpívat natož zatančit? Také by o ní v televizní soutěži asi nikdo nevěděl“.

A tohle řekl pan Ginzl o písničkách:

„Víte, každá písnička, která se zrodí, má mít motivaci. Jde o důvod, myšlenku, proč se rodí. A když má písnička motiv, pak má také duši. Má-li duši dobrou, tak má také dobrý základ, aby zrodila pěknou melodii. Je to zkrátka v autorovi, který má znát základy a harmonii i teorii hudebního umění. Základní vzdělání pak zaručuje život v melodii s dobrou motivací. Ale dneska se člověk málo setkává s dobrou a hezkou písničkou. Ty, co denně slyšíme, nemývají melodiku ani motivaci. A bez motivace to není písnička“.

Zdeněk Volák

Lidové tradice

na září a říjen - seriál

Ještě začátkem minulého století byly na našem území konopí a len hojně zastoupeny a pěstovány. Potom je však nahradily výnosnější plodiny. Len i konopí se zpracovávaly ve stodolách umístěných z bezpečnostních důvodů na okraji vesnice, tzv. pazdernách. Ty byly pro svůj obsah vysoce hořlavé a neopatrná manipulace se sušící pecí mohla skončit celooobecní katastrofou.

Len měl být posekán do oslav svátku narození Panny Marie (8. 9.). Po sklizni posledního lněného snopu se obvykle konala veselka. Sběračky lnu uvlily ze snopu lněný věnec, ozdobili jej a nesly hospodářů, kterému patřila lněná pole. Ten jim za něj dal výslužku nebo uspořádal slavnost. Konopická slavnost se konala na počest sklizení konopí. Jeho sklizeň a zpracování měly na starosti výhradně ženy, proto měly také dovoleno mít celou slavnost ve své režii.

Posvícení – to jsou oslavy spojené s výročím posvěcení kostela. Se slavením posvícení začal prý jako první král Šalamoun, který vysvětil svůj chrám v Jeruzalémě a každý rok pak ve stejný den pořádal hostinu na tuto počest. V každé farnosti se posvícení konala v jinou dobu. Lidé chodili na posvícení i do sousedních vsí, aby navštívili své příbuzné a přátele. Posvícení se většinou slavilo od sobotního večera do úterního rána. Čím více hostů, tím větší pocta pro hostitelku. Posílaly se zvací koláče, tzv. zváče, zabíjela se husa a jiná zvířata, někde se stavěla i májka na návsi jako svědek nadcházejícího veselí. V neděli zahajoval posvícení slavnostní oběd, který se podával po návratu ze slavnostní mše, zpravidla až kolem druhé hodiny odpolední. Po obědě se šlo ještě jednou do kostela, aby se požehnálo připravenému pohostění i celkově hodovní náladě.

Po něm začalo konečně to pravé nevázané veselí. Oslavy konce hospodářského roku se nazývají různě. V Čechách posvícení, na Moravě hody, na Valašsku krmáš. Dříve se slavivalo vždy v čase, kdy bylo možné v hospodářství na chvíli zvolnit tempo. Někde se posvícení slavila již po svatém Václavu, jinde po svátku Všem svatých anebo až po svatém Martinovi. Byla to příležitost pro setkávání příbuzných ale i vzájemné navštěvování spřátelené vesnické chasy. Velmi bujaře se tancovalo, jedlo a pilo. Koncem 18. století se císaři Josefu II. nelíbilo, že lidé slaví jedno posvícení za druhým a zanedbávají tak zemědělské práce. Roku 1786 proto vydal dekret s nařízením, aby se hody slavily jednotně v neděli po svatém Havlu, jehož svátek připadá na 16. října. Lidé tedy poslušně toto posvícení slavili, říkali mu „císařské“ nebo „havelské“, svá vlastní posvícení ale slavit nepřestali. Slavilo se tedy posvícení svatováclavské, havelské, martinské a naposledy kateřinské (kolem 25. listopadu), kdy se pořádaly také velké tancovačky. Po svaté Kateřině nastal čas adventu a rozjímání a příští tancovačky se směly konat až během masopustu následujícího roku.

Na hodovním stole většinou nechyběla pečená husa. Legenda praví, že Martin, původně římský voják, přijal křesťanskou víru a stal se biskupem. Nechtěl však biskupskou hodnost přijmout a schoval se před vyslanci do husince. Ty ho však svým kejháním prozradily a on je proklel, aby v den jeho památky pykaly za svoje provinění na pekáči. Kromě jídel z masa, se připravovaly například posvícenské koláče a koblihy. Platilo, že čím významnější událost, tím menší koláčky se pekly. (Svatební koláčky se dosud na mnoha místech pečou ve velikosti vlašského ořechu a podobají se tak spíše cukroví než koláčům). České posvícenské koláče se pečou ve velikosti dlaně. Jiným typem jsou „okaté“ šátečkové koláče. Raritou jsou také velké ploché chodské koláče se zdobenými nádivkami. Na tvarohové ploše se povídlý či makovou nádivkou kreslí ornamenty a přidávají se ozdoby z mandlí či rozinek. Na Valašsku se pečou takzvané „frgále“. Bývají plněné tvarohovou nádivkou a na vrchu zdobené povídlý nebo jen pomazané žloutkem a hojně posypané sladkou drobenkou. Před posvícením se také šlapalo zelí, aby včas nakvasilo k pečině. Zelí dodávalo venkovskému lidu po celý rok zdraví díky vysokému obsahu vitamínu C. Dále se jedlo vařené kysané zelí a připravovaly se také oblíbené zelím plněné buchty – zelnáky. V této době už také bývaly sklizeny brambory. Jejich pouť do kuchyní však nebyla jednoduchá. K jejich konzumaci lid dohnala neúroda obilí a následný hladomor ve druhé polovině 18. století. Tedy až mezi léty 1770 – 1773 vzali lidé brambory na milost. Marie Terezie dala v té době přivést velké množství brambor z Pruska a pověřila mnichy, aby lidi přesvědčovali o jejich výhodnosti, což se naštěstí setkalo s úspěchem. Zejména v chudších podhorských krajích pak bývaly brambory pravým požehnáním.

Zdeněk Volák